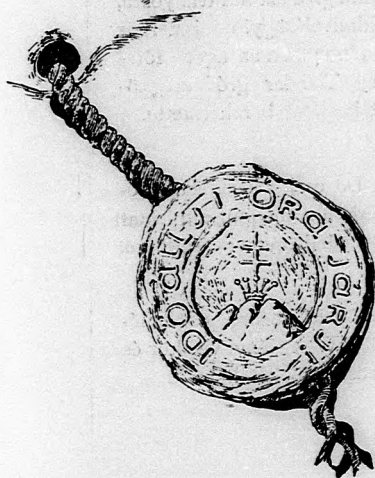
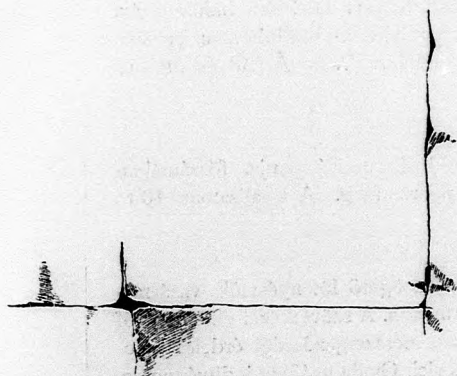

ELŐKELŐ: :VILÁG

• HETENKÉNT MEGJELENŐ FOLYÓIRAT.
• A MAGYAR NEMES-TÁRSASÁG SZÁMÁRA.

ELŐKELŐ VILÁG

hetenkint (szerdán) megjelenő szépirodalmi és társadalmi folyóirat a magyar nemes társaság számára.

Előfizetési ára: Egész évre . . . 16.— Egyes szám . . . —.40	Szerkesztő és kiadja: Lengyel Gizella.	Szerk. és kiadóhivatal: BUDAPEST, VII. ker., István-út 40. szám.
--	---	--

Sport.

Nagy reformra készülődik a Magyar Atlétikai Szövetség a bajnoksági versenyek feltételeit illetőleg. Hogy a testület a versenyek színvonalát emelje, elhatározta, hogy ezentul szigorubb feltételeket szab majd a bajnokság elérésére. Az új reform szerint az összes vívóknak előbb minősítési küzdelemben kell a versenybíróóság előtt képességüket bemutatniok, mely bíróság azután egyikének a legjobban minősített 8 vívó közül oda itéli a bajnokság jutalmát.

A vasárnapra kitűzött bécsi korcsolyázó versenyeket, a melyeknek érdekes száma a műkorcsolyázás világbajnoksága, folytonos esőzés miatt február hó 2-ára halasztották. A versenyzők már Bécsbe érkeztek, köztük van Salchow is, a ki Berlinben az európai bajnoki címet vitta ki magának. — Bécs város tiszteletdíjért Wein Árpád és Márkus Jenő budapesti műkorcsolyázók is versenyezni fognak.

Szombaton volt Nizzában a januári meeting hatodik és utolsó napja, főszámában akadályversenyvel. A versenyt a hatéves Arcadie II. nyerte meg. A totalisateur 10-re 34-et, helyre 15, 19 és 28 frankot fizetett.

Az Urkocsisok szövetségének kezdeményezésére az ügетő lótenyésztők vasárnap országos értekezletre gyűltek össze a Köztelek nagytermében. A szövezetet elnöke, gróf Andrassy Tivadar röviden kifejtette, hogy az ügетő sport nemzetgazdasági érdek s bejelentése a lótenyésztőknek feladata és kötelessége. Keglevich Gyula gróf azt indítványozza, küldjön az értekezlet az elnök vezetése alatt küldöttséget a földmivelésügyi miniszterhez azzal a kérelemmel, hogy a kormány erkölcsileg és anyagilag támogassa az ügетő lótenyésztést, illetőleg az ügетő lovak kipróbálását. Végül Andrassy Tivadar gróf megköszönte az értekezlet iránt megnyilatkozott érdeklődést, s az értekezletet berekesztette.

2 német válalkozó szellemű ember rekordot akart elérni. De csak akart. Automobilon indultak el ugyanis Berlinből Párisba, de a merész kísérletük meghiúsult, mert Braunenschweignél az utak oly rosszak voltak, hogy a 2 automobilista felhagyott a kísérlettel.

Santelli Italo mester szombaton este termeiben nagy és előkelő közönség jelenlétében vívóestélyt rendezett, melyen a mester tanítványain kívül a Wesselényi-vívókör és a Fővárosi vívókör tagjai vettek részt. A győztesek arany és ezüst érmekeket kaptak.

ELŐKELŐ VILÁG

Szerkeszti és kiadja: LENGYEL GIZELLA.

A XX. század programja.

A magyarnak külön kalendáriuma van. Vérrel írott, tanulságos kalendáriuma.

Hogy rövidék lehessünk, nem az elején kezdjük, hanem vége felé az olvasását.

A XVI. század a nemzet halálának a százada volt; a XVII. a porladás, a hullamésző férgek munkájának a százada; míg a XVIII. században a dinasztikus érdeksztatni kezdette a hamu alatt révedező életszikrát.

És a nemzet felocsudott először a dinasztianak; de csakhamar lett tapasztalása, hogy érdemesebb, ha önmagáért is él.

Igy lett a XVIII. század a mi föltámadásunk százada, míg XIX. az élethez való jogunk kivívásának a százada.

Mi lesz a XX. század?

A XX. nemzeti egységünk megalkotásának a százada lesz, a mely érvényt szerez ennek a parancsnak: a magyarok hazájában minden ember legyen ember és magyar!

Ha a XX. század ezt a feladatát meg nem oldja, úgy-jönni fog, mert jönni kell, a nagyszerű halál.

Ha a közszellem mai aléltságot tekintjük, ha a nemzeti érzület mai lanyhaságot vesszük figyelembe, úgy reményeink lohadnak s lemondással tekintünk a jövő elé.

Szerencse, hogy közéletünk sötét egén olykor-olykor villamos fénysugárzások támadnak, a mik nem engedik, hogy körülöttünk teljessé váljék a kétségbeesés éjszakája.

És a fény, a nemzeti szellemnek ezek a kivillanásai különösen azért biztatók, mert igazán felülről származnak, onnan, a honnan a nemzet sorsát intézik.

Ilyen erupciója volt a nemzeti szellemnek az a beszéd, a melylyel Wlassics Gyula közoktatásügyi miniszter kulturpolitikánk irányát és feladatait kijelölte.

Ez a beszéd nem csak fényes beszéd volt, hanem súlyos beszéd is; mert minden pontja megkezdett, vagy megkezdendő munka mértékjelzője volt.

És ugyanekkor, a mikor a magyar kultúra őre és vezére apostoli ihlettsége fölmelegítette a sziveket, előáll egy magyar mágnás, rangra, vagyonra első az első között.

Fején hercegi koronával, szívében hiúság nélkül, a nép közé száll s ritkán megszólaló ajkai az egész nemzetet fölrazó, hangos szóra nyilanak: világosságot, tudományt a népnek!

A visszavonultan élő, feltűnést kerülő nagy úr, ifjú Eszterházy Miklós herceg szólalt meg, hogy a műveltség intenzív terjesztésére, a felnöttek oktatására terelje a figyelmet, mint olyan eszköze, a mely biztosan kiűzi bennünket a szocializmus és a nemzetiségi gravitációk veszedelmeiből.

Ez a két, egybeeső fellobbanása a nemzeti érzületnek, ez a nagyszerű megnyilatkozása a fajszéretnek és az államférfiúi providenciának, záloga annak, hogy a XX. század a nemzetegység megalkotásának dicső százada lesz.

A mig ily főrangú férfaink lesznek, mint az Eszterházy család, nem kell féltanunk hazánk jövő sorsát. Egy alkalmat sem mulasztanak el, hol az ország, a nemzet érdekében kell áldozatokat hozni, mindenütt és mindenkor a legszebb példákat szolgáltatják az áldozatkészségnek és önzetlen hazafiúi szeretetnek. Eszterházy Miklós herceg eszébe kedetei méltók ezen ősrégi család hagyományaihoz, melynek intenczióit hiven követi, nem feledkezvén meg a népről sem, melynek érdekeit is őszintén a szíven visal. Igazi grand seigneur, ki méltó tagja arisztokráciáknak és annak valóságos büszkesége.

Szerelem.*)

Irta: Körmeny Bözsike.

Elfeledném szerelmemet,
Az esküt, mit egykor tettél,
Elfeledném mindörökre,
Hogy te engem elfeledtél,
De, miként az esti árnyék,
Feltámad a régi vágy még.

Megbocsátnám hűtlenséged,
Ifju szivem gyötrelmeit,
Megbocsátnám s lemondanék
Szerelmemről, mely még hevít,
Ha egyetlen pillanatra
A jó végzet összehozna.

... Olykor, csöndes nyári estén
Mikor annyit gondolok rád,
Színes ábránd lágyan ringat,
S én suttogom: »Isten hozzád!«,
Régi idők karja átfon,
Az ám csak az édes álom.

Ha felvirrad rám a reggel,
Nem telik a fényben kedvem,
Más időkben, jobb időkben
A sugárban vígan mentem,
Fényt a reggel mért is hozott?
Az én napom leáldozott.

Egy éj a vonaton.

(Hypnotikus történet.)

Irta: Zadovszky Zoltán.

A mint leszállott az alkony a tikkasztó júniusi nap után, lassanként sötét felhők kezdtek gyülemleni az égre. A szélcsendes levegő telve volt villamossággal: érczni lehetett a zivatar közeledését. Olykor egy-egy villámlás is futott végig a látóhatáron, mire tompa mennydörgés morajlott a távolban.

Én boldogan húzódtam meg az indulásra kész vonat egyik fülkéjében, gondolataim már távol kalandoztak a város zajától, ott, hová csak másnap reggel voltam megérkezendő, képzeletemben már megjelent az ő édes alakja, egyszóval, szivem a legédesebb érzelmek között ringatózott.

A vonat már elindult, midőn kissé szemügyre vettem környezetemet.

Ketten ültünk a kocsiban. Csak egy futólagos pillantást vettem szemközt ülő utitársamra és — tudja Isten — önkénytelenül megborzadtam.

Én hiszek az emberi lélek hypnotikus hatalmában, ámbátor lehet, hogy az idegen külseje is részes volt a borzalom előidézésében, mely rajtam e percben végig futott. Mert megjelenése nem volt bizalomgerjesztő.

Negyvenöt—ötven éves férfiú lehetett. Vállait összehúzza dőlt hátra ülésén, úgy, hogy nyaka egészen vállai közé temetkezett. Kezeit felöltöje zsebeibe mélyesztette és merev tekintettel bámult a seimiségbe.

*) Fial leány cslő, igazán szép versc. Nyilván tehetség ereje, melytől sokat remélhetünk. Szerk.

Mintha lelke tükröződött volna benne minden viharával, minden szenvedésével. Beesett szemei vöröses fényben úsztak, látszott, hogy egész idegrendszere lázban ég. Erősen hajlott orrának körvonalai élesen váltak ki kúszált vonásai közül. Arcán halál-sápadtság . . .

És így ültünk szemközt egymással, némán, szótlánul. A vonat pedig zakatolva robogott be az éjszakába.

E közben kitért a már régóta a látóhatár peremén függő vihar. Erős mennydörgés remegtette meg az éj füledt levegőjét s a villámfény bevilágította a kocsiba.

Utitársam egy percre az ablak felé fordította tekintetét, aztán ismét visszaesett előbbeni mozdulatlanágába.

Igyekeztem másfelé terelni gondolataimat, de nem sikerült, visszatértek mindig a titokzatos idegenre.

Önkéntelenül borzadtam tőle; de mintha megbűvölt volna azokkal a vörös fényben égő szemekkel, nem bírtam szabadulni búvköréből. Egész valója egyszerre vonzott és taszított.

Aztán éreztem, hogy tekintete rajtam pihen meg. Éreztem, mert pillantása szűrő volt; egyike azoknak a tekinteteknek, melyek szivből jönnek, szivbe hatolnak. Hatása alatt olyan érzés fogott el, mintha delejes áramlat érintett volna.

Elhatároztam, hogy véget vetek ennek a delejes állapotnak; elhatároztam, hogy megszólítom utitársamat.

Haboztam mégis; egész lénye oly rendkívülinek, oly csodálatosnak tűnt fel nekem, hogy nevetségesnek tartottam volna valamely közönséges frázissal közeledni hozzá . . .

Aztán valami megmagyarázhatatlan érzés hallgatást parancsolt.

Tehát hallgattunk tovább.

A csend nyugodtabbá tett . . .

Jött a kalauz; kérte a jegyeket. Utitársam odanyujtá jegyét, a nélkül, hogy tekintetét rólam elfordította volna.

Megtudtam, hogy ő is egész éjjel utazik s így együtt kell töltenünk az éjszakát.

Első gondolatom az volt, hogy más fülkét kérek. De az a csodálatos varázs annyira lebilincselve tartott, hogy nem bírtam megmozdulni ülőhelyemből. Iparkodtam e jelenséget magamnak megmagyarázni és annak az érdeklődésnek akartam tulajdonítani azt, melyet a különös idegen bennem ébresztett.

A vonat pedig örült vágatással robogott végig az éjszakában, a tomboló vihar közepette.

Ezalatt folyvást éreztem utitársam égető tekintetét. Tekintete merev, szinte öntudatlan volt, mint a ki néz, de nem lát.

Hanem csodálatos, mintha e tekintet folyvást szelidült volna; mintha köd fogta volna körül egész alakját, melynek homályában két vörös pont csillogott egyedül.

Álom vett rajtam erőt; mély, lázas álom.

Szemközt ülő utitársam képével aludtam el, e kép kísértett álomban is.

Álmom borzalmas volt.

Ott ültünk a zakatoló vonaton, ő, a vörös szemű ember és én.

Künn teljes erejéből tombolt a vihar és kövér esőcseppek verdesték a kocsii ablakait.

A lámpa alig világított; félhomály borongott a kocsiban.

Utitársam felállt. Homlokát az ablak üvegéhez támasztotta, mint a ki elnyomni akarja zúgó agyának rémes gondolatait. Aztán kezét kihúzta zsebéből és végig simította verejtékes homlokát. Ujjai között egy zsebkendő maradt.

A zsebkendő véres volt.

Minden izében remegve, dobta el magától a kendőt és rémületes hangon kiáltott fel:

— Hát még mindig élsz?! Távozz tőlem, távozz! . . . és borzadva terjeszté ki karját a kocsii ablaka felé.

És mintha egy halovány női árny lebegett volna az ablak előtt, künn a viharban, az éjszakában.

Szörnyű álom volt ez; szerencsére éreztem, hogy csak álom.

Az álom folytatódott.

Láttam az idegen utast le- és feljárni a kocsiban s ismét kibámulni a sötétségbe.
Szüntelen láttam az ő vonásait, eltorzult ábrázatát.

Azután . . . valami fényes villant meg ujjai között.

Ezt is láttam: pisztoly csöve volt.

Sokáig nézegette azt a fényes kis jószágot, miközben megenyhültek vonásai s mintha oszladozott volna arcának halálsápadtsága.

E pillanatban, mintegy varázsszóra, eltűnt az egész álomkép; sötétség borított el mindent.

Felriadtam álmomból.

Szörnyű látvány tárult el szemeim előtt.

Utitársam hanyatdőlve feküdt a kocsi ülésén. Halántékából vér patakzott, mellette füstölő revolver. A sarokban összegyűrt véres zsebkendő, épen ott, hová álmomban dobta.

Rémülten rántottam meg a vészféket. A vonat megállott.

Zúrzavar. Lárma . . . Siető lépések . . .

A legközelebbi állomáson jegyzőkönyvet vettek fel az esetről és csakhamar megállapították az öngyilkos személyazonosságát.

„ . . . Hama Pál, ki egy nappal azelőtt hűtlen nejét meggyilkolta, ma június 23-án reggeli 2 órakor, lelkiismeret-mardosásai közt, agyonlőtte magát . . . ”

A vonat pedig robogott tovább a zivataros éjszakában.

Korán reggel értem utamnak végére.

Gyönyörű nyári reggel következett a borzalmas éjszakára. Minden fűszálon, fa levélen esőcsepp csillogott, mint a kiengesztelődés könnyűje. Telve volt a lég madárdallal, virágillattal.

És a mint a könnyű kocsi megállott az ősi kastély udvarán. a mint sietett „Ő“, maga a mosolygás, maga a tavasz, egyszerre szertefoszlottak az éj rémes emlékei.

Álomnak tűnt fel az egész . . .

Talán álom is volt . . .

Nyár végén.

Irta: Szalay Fruzina

Susoghatnak ringatózó ágak,
Tündökölhet, ragyoghat a nyár,
Lankadozva összehajtja szárnyát
Kedvem, ez az üldözött madár.

S lankadozva im megállok én is,
Hasztalan e dőre küzdelem!
Érzem már a régi szürkeséget
Átsuhanni újra lelkemen.

Jöjjön hát az ősz nedves lehével!
Árnyai rám oh, csak hulljanak,
Legalább nem féltem, hogy mulandó
S hogy úgy elhagy, mint a sugarak.

Száll az ének szájrul-szájra.

Regényes történet Zubokiról, a nagy vitézről és az öreg Mihályról, az ő hűséges szolgájáról.

(Folytatás.)

II. FEJEZET.

A melyben elmondatik, hogy mit csinál a peregrinus egymagában; hogyan mulat, hogyan szomorkodik és hogyan cseveg, a mikor végre tarsaságra akad.

Zuboki lovára pattant és elvágatott, nyomában hűséges szolgája, az öreg Mihály ügetett deres parasztlovacskán. A peregrinus segített lehozni a padlásról a régi és rongyos nyergeket, valamint nagy talentumra valló ügyességet tanusított a különböző bőrszíjak összetoldozásánál is; majd két tenyerét szája elé téve: kürtölt, — kürtölt, mintha tényleg kürt volna a szájában és kürtölt mindaddig, a várkastély kapujában állván, a míg a hó porzott a paripák nyomán és Zuboki ősi fringijának zörgése hallatszott, a mint lovaglás közben csizmaszárához verődött a kardhüvely.

Petrence Bence aztán bezárta a kapuszárnyakat, a kulcsot a zsebébe tette és lehajolt a hóba s gomolyagot kezdett formálni. A hógömböt maga előtt kergette az udvar hosszában, a míg az gyorsan megnövekedett. Néhányszor végig hajtotta azt a széles udvaron és a kicsi hógömb akkora lett, hogy végül megmozdítani sem tudta. Akkora volt, mint ő maga.

Ezt az átalakulási játékot még néhányszor ismételte a kicsi hólabdáival, a mely pár perc alatt óriássá növekedik, aztán, mikor már négy nagy gömb állott egymás mellett, a hősziklákat egymás hegyére állította. A cikloposok munkája volt ez, a kik Olympust akarták megostromolni, Petrence Bence szerényebb volt, ő csak a várkastély kapujánál emelt magasabb hókolosszust. Mikor az építkezéssel készen volt, akkor a szobrászmunkához fogott. A hőtömeg tetejébe egy fejalaku gömbölyeget tett, a minek szemet, orrot, fület formált, végül egy hatalmas seprőt nyomott a kezébe művének, a kinek fejét egy lyukas kosárral befődte.

Petrence Bence megelegedéssel tekinthetett munkájára. A hóember óriási nagyságában derékig kiemelkedett a kapu fölött és a seprőt fenyegetőleg tartotta ölében.

S hogy műve teljes legyen, a hóember szájába hosszúszáru pipát nyomott, másik kezébe pedig egy törött fazekat... Erről mindenki megtudhatta, a ki a kastély előtt elhaladt, hogy peregrinus diák van a háznál, hogy dinom-dánom van a háznál, egyben figyelmeztetés volt a többi peregrinusoknak, a kik esetleg erre utazván, nemes, nemzetes és vitézlő Zuboki Dacsó urat elkerülni akarnák...

Igy aztán nem is sokáig maradt társaság nélkül Bence.

Alig térült-fordult a házban, alig találta meg az éléskamara kulcsot, alig oltotta égető szomját a kulacs néhány megköttyogtatásával, alig rakott máglyányi tüzet a kandalóba, már zörgettek a kapun... Bence fülelt a zörgetésre.

— Mi ez? — dörmögte — Barátom tért volna vissza?

A zörgetés türelmetlenebb lón.

Most már nem csak egy ember zörgetett, hanem mintha egész hadsereg döngette volna a kaput.

— Bagoly legyenek, ha ezek nem komédiások — mormogta Petrence Bence és a kapu felé indult.

Odakünn a kapu előtt csakugyan egy vándortársaság állt. Két férfi, két nő, meg egy kis gyerek. Mindenféle színelhagyott ruhákba voltak öltözve. A kis gyerek — lehetett valami tíz éves — úgy be volt göngyölve egy rikitószinű nagy kendőbe, hogy nem lehetett felőle megmondani, hogy fiú-e vagy lány, dideregve állt a hóban az egyik asszony mellett.

— Kik vagytok? — kérdezte Petrence Bence igen tekintélyesen. — Hogy mertek itt dörömbözni?

Az egyik férfi felelt:

— Mi a magyar művészet apostolai vagyunk, teátristák? pártfogást jöttünk kérni a méltóságos úrtól...

— Nono, — monda a peregrinus jóakaratilag — én csak a szekretáriusa vagyok e ház urának . . . ő most éppen nincs itthon. Bejöhetnek.

Kitárta a kaput és a komédiáshad betódult oly gyors menetben, hogy a kis gyerekek futva kellett haladni s az anyja szoknyájába kapaszkodott, hogy el ne maradjon.

Krúdy Gyula.

(Folytatása következik.)

Színház.

A Vigszínház ismét premiérrrel, ezuttal eredeti magyar bohózzal, lepte meg a színházlátogató közönséget. Január 23-án adták először Rákosi Viktor és Guthi Soma „Napoleon öcsém“ című háromfelvonásos bohózatát. Közönségünk nagy kíváncsisággal és érdeklődéssel nézett ezen előadás elé. Jól ismervén a szerzőket, az örökké jókedvű Sipulust és az ötletes Guttiust. Nem is csalódtunk várakozásunkban. E két legjobb humoristánk oly sikerült bohózatot vitt a színpadra, melynek minden egyes jelenete, minden személy, a személyeknek minden mozdulata valóságos hőmerosi kacagásra fakasztotta a közönséget. Majdnem mindegyik személy egy jól megrajzolt karrikatúrának a sikerült típusa. A kitűnő ötletek és finom megjegyzések záporként követik egymást és a közönség szüntelen nevet, Osztrigás Micziket és szecessziós divákat itt hiába kerestünk, azonkívül az ágyaknak és házasságtöréseknek is elenyésző szerepük volt. Nem is sajnáltuk.

De azért e darabhoz sem vinném el a leányomat (már csak azért sem, mert még nincs!), mert pikáns helyzetek és cselekedetek itt sem hiányzanak. Maga a darabban nagy szerepet játszó „Vig szalmaözvegy“ című szálloda is elárulja, hogy itt tiszta kolostori életről szó sem lehet. Kitűnően játszott Hegedüs és Gál, mely utóbbi színházi sűgő szerepében valósággal oroszlánrészét vitte el a darab sikerének. Hegedüs veterán-szigorló volt, ki már annyiszor bukott el szigorlatain, hogy nemsokára bukásának 25 éves jubileumát fogja ünnepelni. E sikerült bohózat mindvégig lekötötte a közönség feszült érdeklődését, mely gyakran oly hangos kacagásban tört ki, hogy itt-ott megakasztotta az előadás nyugodt lefolyását. A szereplőket nem egyszer nyílt színen is megtapsolták és már rég nem uralkodott a nézőtéren oly általános jókedv, mint akkor este.

A Vigszínház, mint mindig, most is nagy súlyt helyezett az előadásra és díszítésekre és hogy a darab oly nagy sikerre tett szert, abból a vigszínház igazgatósága is kivetheti a maga részét.

Igazgató-válság ütött ki e napokban a Magyar Színházban. Beöthy László igazgató és a színház igazgatóságának egyik alelnöke közt oly heves konfliktus támadt, mely nem maradt minden következmények nélkül és Beöthy távozását vonta maga után. A színház fegyelmi tanácsa felfüggesztette Beöthyt viselt igazgatói állásától és az igazgatóság ideiglenes vezetésével Szilágyi Vilmost bízta meg. Ezen hivatalos határozat folytán Beöthy a törvényes bíróság elé akarta terelni ügyét, minthogy kártérítési igényeiről lemondani nem akart. De ezalatt békés uton intéződött el ezen kanapé-pör, Beöthy véglegesen megvált igazgatói állásától, banketteztek, búcsuztatták, éltették et sic transit gloria mundi . . .

Sajnálatos incidens történt a minap a Magyar Színház egyik esti előadásán. A „Névtelen levelek“-et adták, melynek főszerepében Boross Jenő játszott; ez már az előadás kezdetén panaszkodott kollegáinak iszonyú fejförcseiről és rosszullétéről, de barátai csillapító biztatására tovább játszott Hirtelen azonban a III. felvonás közepette oly szédülés fogta el, hogy székéről leesett.

A vidéki színházi körökben nagy mozgalom indult meg a Budapesten legujabb idő óta lábrakapott „szecessziós“ darabok előadása ellen. Ezekben a darabokban annyi

az abszurd és frivol elem, hogy tekintélyes színházlátogató pirongatás mellett már nem nézhette végig. Elsőnek Szeged és Kassa szólalt fel ez ügyben és az ottani színügyi bizottságok elvben kimondták, hogy a budapesti Vig- és Magyar színházaktól csak szigorú cenzura útján válogatják meg a nekik megfelelő darabokat. Utóbbi napokban a nagyváradi színügyi bizottságban is volt szó ugyanerről a dologról. A színügyi bizottság azt is kívánta Somogyi Igazgatótól, hogy az előadandó darabok műsorát be kell mutatni a bizottságnak. Rimler főkapitány is szólalt fel, ki elérkezettnek látja az időt, hogy az erkölcsstelen iránynak határt szabjanak és helyesli a cenzurát. Végül a bizottság kimondotta, hogy azt a darabot, mely a közérkölcsebe s jóízlésbe ütközik, nem lehet előadni.

A Népszínházban nemsokára vendégszerepelni fog dr. Dálnoki Viktor, a pozsonyi színház baritonistája, a kit a Népszínház igazgatósága két évre szerződtetett. Hoffmann meséi csodadoktorának szerepében lép föl.

A budai vigadó sokféle újsággal fog szolgálni a budaiaknak. A vigadójuk révén saját külön műkiállításuk is lesz. A kiállítás 20-án nyílt meg és öt napig tart. Számos oly kitűnő művészünk neveivel találkozunk, kik értékés művek adományozásával hozzájárultak a fényes műkiállítás sikeréhez. Így: Stróbl Alajos, Lotz Károly, Fadrusz János, Hegedűs, Ligeti, Radnai, Holló és még számosan.

Báli krónika.

A pozsonyi arisztokraták bálja. A pozsonyi arisztokrácia fényes báljainak idei sorozatát szombaton nyitotta meg a „Magyar Király“ pazarul díszített termeiben. A bál fényét nagyban emelte, hogy azon Frigyes főherceg és Izabella hercegasszony is megjelent leányaival: Krisztinával és Marianneval. A táncot a két főherceggkisasszony kezdte meg. A hajnalig tartó kedélyes mulatságon részt vett a pozsonyi arisztokráciának számos tagja.

Nagyon szép estéje volt e hó 20-án az Egyetemi Körnek. Móra Ferenc zajos tapsok közepette nyitotta meg az est műsorát hangulatos költeményének felolvasásával. Szünydy és Köpesdy sikerült előadásai után Serly Antal ügyes hegedűjátéka következett míg végre Sántha Mihály Petőfinek „Az őrült“ című költeményének elszavalásával zárta be a sikerült theaestélyt.

Fényes táncmulatságot rendeztek a juristák, kik mint mindig, úgy ez évben is elsőneknek áldoztak Karnevál hercegnek. A rendező bizottság, élén gróf Zichy Aladárral, minden tőle telhetőt elkövetett és az erkölcsi siker nem is maradt el; a gyönyörűen díszített Vigadó nagy termeiben közéletünknek számos előkelősége megjelent. A lady patronesse tisztét őgróf Pallavicini Edéné vállalta el.

Január 20-án a protestánsok fényes bálja zajlott le a Vigadó nagy termeiben. A protestánsok büszkék lehetnek sikerült elite báljukra, a nagy termék teljesen megteltek frakkos táncosokkal és szép toalettű táncosnőkkel. Ott voltak báró Bánffy Györgyné, báró Dániel Ernőné, Hegedűs Sándorné és a notabilitások számos képviselője.

Igen sikerült táncestélyt rendezett a tisztí kaszinó, mely igazán méltó volt az eddigiekhez. A rendező bizottság élén most is Gaal ezredes állott. Az első négyest körülbelül 100 pár táncolta.

Z e n e.

(1900. január 19.) Sauer Emil — kinek világhódító hirneve évekkel ezelőtt, akár csak a kis Kubeliké most, szintén úgyszólván tőlünk Budapestről indult ki — pénteken mutatkozott be nagy amerikai tournéja után ismét először annak a közönségnek, a melyeknek sokáig méltán körülrajongott, dédelgetett kedvence volt. A viszontlátás kissé elűtött a sablontól, a publikum, mely máskor falrengető tapsokkal üdvözölte a dobogón a teuton zongoraóriást, úgy viselte magát, mint egy haragvó, dacos, makrancos szerelmes asszony, a ki zokon veszi, hogy hiva oly sokáig az Ujvilágnak csapta a szeptet. Mikor a bozontos sörényű, matrónaképű mester megjelent, lágy, semmitmondó, sablonos taps fogadta csak, a mi szemmel láthatólag meglepte magát a művészt is. Leült s mint a bűnös lovag, ki megérti hölgye szemrehányó hallgatását, mintegy a társalgás fonálát keresgélve, gondolataiba elmerülve, szokása ellenére soká futamozott a billentyűkön. A kissé nyomott hangulat Schumann „Farsangi zenekép”-ének, brilláns előadása után már-már eloszlott; majd Brahms Intermezzoja, de különösen Mendelsohn gyönyörű E-mol scherzoja után, melylyel a mester megmutatta, hogy a nagy Sauer mindig mindenben a régi maradt, elementáris erővel, őszintén tört ki az elismerő, szívből fakadó tapsvihar, mely Chopin H-mol szonátájának egyes tételei között crescendo emelkedve, az utolsó tét befejezte után oly falrengető mérveket öltött, hogy a nagy zongorás kénytelen volt kedvenc zeneköltőjének, Chopinnak, két kisebb lélekzetű etudjével a hallgatóság szünni nem akaró tapsait megköszönni. Saját szerzeményei közül kettővel szerepelt a műsoron, egy velencei szerenád és egy szédületes, halandó emberi technikával alig járható, mondjuk talán, háborgó lángtenger, „Flammes de mer” etüddel. A megszokott „Csattanó” a záró Liszt darab ezuttal a „Mefisztó-keringő...”, mely bizonyára nem hiába viseli ördögi nevét.

Utolsó budapesti időzése óta a nagy mester mintha kissé megfogyott volna testileg... Szellemileg, lelkileg, ha ugyan lehetséges, még jobban megerősödött, megtisztult. Ma már nem az a számító hatást kereső művész, a ki volt, ma már kivivta magának az első, a legnagyobb élő nevet, fölemelkedve a legelső ideális művész, a szuverén zongorakirály Liszt mögé. nyugodtan néz elébe a jövőnek; föl tudja mérni érdemét, tudását. Ma már a zongoránál elmerengve bölcsekedik, belemélyedve lelkileg, szellemileg a műbe, melyet ép interpretál, kitarja előttünk szive lelkülete minden verőfényét, minden meleg ragyogását... játéka megtisztult attól a hiú pózólástól, melynek még harmadéve is rabja volt, a mi csekély nyomai még megvannak, az már csak gépies megszokás. Egy megmaradt, ma is a régi Sauer még, mikor a kissé langyos fogadtatás után az első frenetikus tapsvihart a Mendelsohn Scherzo után megköszönte; a nagy művészen látszott a meghatottság; látszott, hogy örül, hogy észrevette, hogy ez a nagy, fényes, előkelő közönség, ime, adózva művészetének, újból kegyeibe fogadta s meghódolt... jobb kezét szokása ellenére szívéhez fölemelve, kétszer is őszinte melegséggel hajolt meg, mert Sauer nem szokott ám olyan nagyon hajlongani. Azután már csak olyan udvarias kényszerűséggel, olyan nehézkesen, olyan röviden hajolt meg, mint rendszeren szokott. Persze... a játszma nyerve volt, hisz ez természetes.

Sauer Emil a zongora óriások élő matadorjai között elvitázhatatlanul a legelső. Vannak, kik előnyt adnak fölötte D'Albertnek, azt hozván fel érvül, hogy Sauer húzódik a klasszikus zenétől; — ám csalódnak, Sauernek két nagy előnye van D'Albert fölött, az egyik lényegében kicsiség; háládatosabban állítja össze műsorát, inkább a közönség izlését keresve, néha talán a klasszicizmus rovására is... de hát a népnek ez kell, panem et circenses! — A másik? Melegebb a tonusa, elevenebb, közvetlenebb a temperamentuma. D'Albert mélyen bölcsekedő, ma már sokszor a kelletnél komolyabb... s Sauer, kinek egyik hibája ép az volt, hogy Bösendorfer mellett inkább kalmár, mintsem költő maradt; erről leszokott.

A régi szunnyadó láng, melyet a publikum szívében Sauer újra életre keltett, tagadhatatlanul s erősen megnyilatkozott s Sauer, kit hosszú s kemény programja kifárasztott a szép asszonyok s lányok koszorújától körülvevett dobogón akarva, nem akarva új meg új ráadásokkal volt kénytelen adózni másodszer is meghódított lelkes közönségének, mely véget érni sehogy nem akaró tapsaival tüntetett két évi csapodárkodás után megtért régi hívének.

—y Barnabás.

Irodalom.

Magyarország őskora.

— Darnay Kálmán könyve. —

Mi, a kik az öreg Brassai bácsival csak nem oly régen még napról-napra érintkeztünk, sok olyan tudományos észrevételét hallottuk, a miken ma is törjük a fejünket. Az első hallásra paradoxoknak tüntek azok fel, de a keményfejú unitárius polyhistor meg tudta adni mindennek az okát.

Darnay Kálmán archeologusunk emlékkönyvébe is azt írta az öreg tudós ezelőtt tiz évvel, hogy „A história mezeje még korán sincs kellőleg kimivelve, miért vesződnek a praehistoricus korral; miért akarnak mélyebben szántani, mint a mennyire ekéjük járja.“

E maradias izú nyilatkozat nem riasztotta vissza érdemes archeologusunkat attól, hogy szenvedélyesen kutassa tovább hazánk őskorát és becsületesen elvégezze azt a munkát, a melyért most hálás elismerésünkkel adózunk neki.

Az új keletű tudomány iránti érdeklődésben tekintélyes osztályrész jut ki annak a terjedelmére nézve kis könyvnek, a melyet Stampfel Károly pozsonyi czége adott ki „Magyarország őskora“ címmel a „Tudományos Zsebkönyvtár“ vállalatban. A könyv szerény külseje nem igen imponál ugyan, de annál jobban felismerik az értékét azok, a kik akár szakszerűen, akár egyszerű dilletánsként foglalkoznak ezzel a kérdéssel. Darnay könyve ugyanis nem száraz compilatiója Römer, Pulszky, Hampel vagy Wosinszky nagyobb munkáinak, hanem saját bűvárlatainak eredményét is közli. Ez a „subjectiv vonás“ adja meg igazi értékét. Ő maga kutatta fel több őskori telepünket s régi sírmezők kincseit ő hozta napfényre. A képek a saját sümegi muzeumában felhalmozott drága leletek közül is sokat mutatnak be.

Magas célokat nem tűzött ki a szerző, de azt eléri, hogy a hazánk földjén valaha élt ősember műveltségéről élénken, tanulságosan megfestett képet nyújt.

Meg vagyunk arról győződve, hogy a hol elterjedt a könyv, ott mindenütt felébreszti a régészet iránti érdeklődést.

A falusi tanítók, papok, jegyzők, gazdatisztek örömmel üdvözölhetik ezt a vendéget. Az intelligencia közreműködésétől sok függ majd, hogy ez a tudomány népszerűvé váljék. Bizonyára meg lesz az az elégtetele is Darnaynak, hogy nem kallódik el ezentúl annyi őskori lelet, hanem, ha a szántó-vető ekéje feltúrja, vagy a pásztorfiú valahol rábukkan egy-egy ilyen leletre, nem dobják el, hanem beviszik a faluba s átadják a tisztelendő úrnak, vagy a rektor úrnak; azok majd ismerni fogják az értékesítés módját.

Darnay előadásának meleg hangja tartalmassága, a tárgyba való elmélyedés mind arról tanuskodik, hogy studiuma iránt őszinte lelkesedés vezette.

Ez a lelkesedés nem maradhat másokra sem hatás nélkül. A ki elolvassa ezt a könyvet, azzal meg is tudja szeretettni ezt a tárgyat, ha előbb nem foglalkozhatott vele, mert nem volt alkalma egy ilyen világos, könnyen áttekinthető, népszerűen és mégis a kellő szakismerettel megírott könyvhöz férközni.

Óhajtjuk, hogy minden művelt ember és minden iskola szerezzék meg. Gondoskodott Stampfel erről is, mert mesés olcsón bocsátotta forgalomba a 143 oldalas és másfélszáznál több csinos képpel illusztrált könyvet. Az ára 1 korona 20 fillér bekötve.

Melegen üdvözöljük derék munkatársunkat, a ki eddigi szépirodalmi dolgozataival már megszerezte olvasóink szeretetét s a kit most mint tudós szakembert mutatunk be.

Dr. P.

Az Otthon estéje.

Kedélyes és fényes multság folyt le ismét az Otthon írók és hírapírók disztermében. Diszes közönség gyűlt össze, mely zsufozásig megtöltötte a termet. Az Otthon vigalmi bizottsága valósággal rekordot ért el e kitünően sikerült multság rendezésével és a közönség nem győzte eléggé dicsérni a fényes program gazdagságát, melyet sok eredetiséggel róttak össze. Oly vendégszeretben alig részesül halandó, mint a melylyel az Otthon fogadja a maga házában vendégeit.

Már a műsor kezdete is fényesnek ígérkezett és egész lefolyásában mindvégig lekötötte a hallgatóság feszült figyelmét. Tornay Alajos szecessziós nyitányával nyitotta meg a műsort, ki elmésen és művészi rutinnal játszotta el zongorán a zenei szecessziót. Meleg közvetlenséggel produkált zenejátékát a közönség nagy élvezettel hallgatta végig.

Most felgördült a kis színpad függönye és látjuk Blahánét meg leányát, Sárrikát ifju Bokor József „Édes“ című darabjában; a kettőt énekelték el avval a temperamentummal és hévvel, mely utólréhetelenné teszi a mindig fiatal Blaháné üde, szep csen-gésű énekét. Vonzó előadását oly tomboló taps követte, hogy kénytelen volt Dóczy Lajosnak uj magyar nótáját is elénekelni, melynek szövege így kezdődik: Magas a kaszárnya teteje... Hasztalanul írnök le azt a hatást, a melyet a kiváló művésznő elért. Valósággal brillirozott. Szép leánya ráadásul még a kadétkisasszony yes-yes kup-léját is előadta és oly tüzzel járta az angol csárdást, hogy szemünk alig győzte csodálni. Az egetverő tapsra megismételte táncát, melynek zongorakisérétéről ifju Bokor József gondoskodott.

Valóságos szenzáció számba ment Popper Dávid mesteri játéka, mely az est fénypontjának volt nevezhető. Művészi előadásával a legigazibb zenei gyönyörűséget nyújtotta a hallgatóságnak, mely szünni nem akaró tetszésnyilvánításokban részesítette a Schumann-féle Adagiót és a művész saját szerzeményű Tarantelláját. Művészi lélekből fakadt magas színvonalú előadása, mely a hallgatóság osztatlan tetszésével találkozott. Székely Arnold finom zongorajátéka kiegészítette Popper Dávid nagy sikerét.

Egy rögtönzött kis színházi darab előadásáról is gondoskodott a derék vigalmi bizottság.

Gerő Károly „Ibráhim szakállá“ című egy felvonását adták, még pedig oly sikerrel, hogy az méltán akármilyen fővárosi színház díszére válhatott volna. Bohózat-szerű a meséje: Ibrahimnak szarvakat raknak feleségei, kik szecessziós világnézetükkel csak a szecessziós világrendnek és darabnak a bámulói. Ezen való szörnyűködésében Ibráhim sajátkezüleg kitépi a szakállát és bosszura készül. De az asszonyoknak is van ám eszük, kik megint kiderítik, hogy Ibráhim uram a bőrzén játszik. Miután a vét-kezés „kölcsonösségen“ alapszik, kölcsonösen kibékülnek, a bosszu elmarad, minden meg van bocsátva.

Ötletes megjegyzések, szellemes fordulatok és kacagató jelenetek sorra követik egymást és a közönség nem fogyott ki a nevetésből.

Az egyes szerepekről Hegyi Aranka, Haraszty Hermin, Varsányi Irén és Góth Sándor gondoskodtak. A darabot melodramai zenével Tarnay Alajos látta el. Az összes közreműködőket zajosan és ismételve hívták a „lámpák“ elé, különösen Haraszty Herminát, ki imitáló szavalatával és énekével falrengető kacagást támasztott.

A fényes est befejezését egy kiválóan sikerült karrikatura-sorozat követte, a melyben Feiksz Jenő, az ismert fiatal karrikaturarajzoló remekelt. Sorra örökitette meg az Otthon és a társas élet kiválóbb és ismert tagjait, kezdve Rákosi Jenőn és Fenyő Sándoron. A karrikaturák bemutatása énekszó mellett történt, a miről Németh József és Sziklay Kornél gondoskodtak a maguk ötletes és örökké friss komikumával.

A kuplé-versek elmés szövegét Makai Emil az Otthon „házi lantosa“ írta. A tak-tust Konti József verte nagy rutinnal és eleganciával.

A sikerült hangversenyt táncz követte, mely Balogh Károly bandájának tüzes muzsikája mellett kivilágos kivirradtik folyt.

C.

Æ hét története.

A király hétfőn délben félóráig tartó látogatást tett Sztáray grófnőnél, néhai Erzsébet királyné volt udvarhölgyénél.

Gyászos emlékeztető a tegnapi nap, Rudolf királyfi halálának évfordulója. Ebből az alkalomból özvegye, Stefánia kir. hercegnő és leánya, Erzsébet kir. hercegnő pompás koszorút tettek le Rudolf trónörökös koporsójára, melyre az ő nevét viselő ezredek küldöttei is elvitték a kegyelet virágát.

A német császár születésnapja alkalmából vasárnap a királynál udvari ebéd volt, melyen Ferenc Ferdinánd királyi herceg, Eulenburg herceg nagykövet és a katonai hatóságok fejei vettek részt.

Stefánia özvegy trónörökösne és Lónyay Elemér gróf házasságának napja még nincs kitűzve, de azért már nagyban tolynak az előkészületek. Nemrég maga az özvegy trónörökösne elmondotta házasságának okait, csak néhány szóval, de abban benne van minden. Egy bizalmas barátja ugyanis még néhány nappal ezelőt is le akarta beszélni a házasságról. Az özvegy trónörökösne akkor így szolt hozzá: „Ti mindnyájan ugyanazt mondjátok. Folyton azt hangoztatjátok, mi mindent fogok elveszteni, mi minden fog nekem hiányozni. Azt hiszitek, hogy el vagyok vakulva és az ismeretlenbe megyek, a hol nemsokára bálni fogom tettemet. De én is ugyanazt mondom mindannyitoknak: Ti nem ismeritek a szerelmet!”

A német császárné anyját, Frigyes schleswig-holsteini herceg özvegyét vasárnap tették ravatalra Prinkeauban. Az elhunyt hercegnéért minden uralkodó udvarában gyászt rendeltek el. Bécsben január 29-én kezdődő 8 napi gyászt rendeltek el. Hétfőn délben temették el az özvegy hercegnét. A temetés előtt gyászünnepegy volt a kastély kápolnájában, a hol a koporsón a császári pár koszorúja mellett ott volt Ferenc József király és Miklós cár koszorúja. — A kápolnából a gyászmenet a városi evangélikus templomhoz vonult, a melynek sirboltjában férje mellé temették a halottat.

Eszterházy Miklós hercegné e napokban egészséges leánygyermeknek adott életet.

Egerben nagy izgatottságot keltett, hogy Szele Gábor püspök csaknem olyan merényletnek esett áldozatul, mint a hercegprimás. A dolog úgy történt, hogy a püspök kocsisa behatolt az agg főpap szobájába és késsel megtámadta. De a püspök nem vesztette el a fejét, hanem megnyomta a villamos csengőt, mire berohant az inasa és a merénylőt lefűlelték.

A király Csiky Viktor kolozsvári ny. egy. tanárnak az udvari tanácsosi címet, Svacsina Géza polgármesternek pedig a királyi tanácsosi címet adományozta.

A főrendiház 1900. évi január hó 25-én tartott ülésében a Budapesten elhalálozott gróf Batthyány Géza és gróf Szirmay Alfréd örökös jogú főrendiházi tag nevét a főrendek jegyzékéből törölte.

Hollósy Jusztinián kiscell-dömölki bencés apát halálát jelentik. Az újabb tudományos fellendülésnek, a nemzeti nyelvű tudományosságnak ő volt egyik legjelesebb munkása. Az akadémia már 40 év előtt levelező tagjául választotta és a király a vas-korona-renddel tüntette ki.

A király Rovara Frigyes uradalmi jószágigazgatónak a Ferenc József-rend lovagkeresztjét adományozta.

Tagányi Sándor dr. aradi ügyvéd polgári házasságkötése Szulkovszky herceg jeányával vasárnap volt Budapesten. Hétfőn volt az egyházi esketés Dessewffy Sándor csanádi püspök egyházi kápolnájában. Az egyházi szertartás után a házaspár Kairóba utazott.

Gróf Domblin Henrik Ernő Mária vasárnap tette le a magyar honpolgári esküt Halmos János polgármester előtt.

Békési Békésy Antal magy. kir. soronkívüli főhadnagy 74 éves korában Maros-Solymoson elhalt.

Ferdinand Brunetière, a híres francia akadémikus, a minap Rómába utazott, hogy ott Bossent-ről, a híres francia egyházi szónokról felolvasást tartson. Mint Rómából jelentik, a pápa rendkívül érdeklődik a felolvasás iránt és azt az óhaját fejezte ki, hogy ő is meg akarja hallgatni. Ezért úgy tervezték, hogy Brunetière a Vatikánban fogja megtartani a felolvasást. Később azonban Lapponi doktor kijelentette, hogy ártalmas lenne a pápára nézve, ha hosszabb ideig volna oly helyiségben, hol annyi hallgató lesz jelen, miért is lemondtak erről a tervről és így a felolvasást a Vatikánhoz tartozó Palazzo della cancellariában fogják megtartani.

A Lipótvárosi Kaszinó vasárnap kezdte meg irodalmi estéinek sorát. Az első est fényesen sikerült és igazi élvezet volt végig hallgatni Jókainak felolvasását olaszországi útjáról. Tomboló lelkesedés közt fejezte be Jókai az ötletektől csak úgy sziporkázó szép előadását, melynek hatását fokozta még előadási módja. Rákosi Jenő érdekesen fejtegette a színészettről szóló értekezését, mely után Mikszáth Kálmánnak kellett volna következnie, csakhogy a kiváló író ágyban fekvő beteg és azért az estére el nem jöhett.

Poninszka Mária grófkisasszony, egy 22 éves lemergi árvaleány, a legelőkelőbb arisztokrata családok egyikének sarja, elhatározta, hogy a Ferencz-rendi apácák kolostorába lép. A leány gyámja megtagadta beleegyezését, mire a grófkisasszony megszökött és egyenesen a kolostorba menekült. Mivel az apácák sem kérésre, sem fenyegetésre nem akarták kiadni a szökevényt, a gyám följelentette a dolgot és a sztaniszloi tartományi törvényszék, mint gyámhatóság elrendelte a krófkisasszony kiadását, esetleg rendőri karhatalommal való kiszabadítását.

A mint Rómából táviratozzák, Jakobini kardinálist ellátták a halotti szentséggel. Az utóbbi időben álmatlanul töltötte már a főpap az éjszakát és aggódo környezetében minden pillanatban várja a bekövetkező katasztrófát.

Alsó- és felsőmattyasóvski Mattyasóvszky Béla körjegyző 48 éves korában elhunyt Magyar-Soókon.

Hétfőn a püspöki kar tagjai értekezletre gyűltek össze a hercegprimás budavári palotájában. A konferenciának az volt a célja, hogy a püspökök közt az autonómia rendezése dolgában egyöntetű megállapodás létesüljön. A püspökök pontosan megjelentek s csak azok maradtak távol, a kiket betegség akadályozott és azok, kik az autonómiai mozgalomnak elvi ellenségei már kezdettől fogva. Az értekezlet elnöke, Vaszary Kolos hercegprimás, Hettyey Sámuel pécsi püspököt kérte föl a jegyzői tennendők végzésére. A konferencia határozatát felterjesztik a vallásügyi miniszterhez; a felterjesztéssel Vaszary Kolos hercegprimást bízták meg.

Pálffy József gróf nemrég kellemetlen helyzetbe jutott egy vaddisznó vadászaton. A gróf egy öreg emsének mindkét első lábszárát átlötte és odaugrott, hogy a sebesült állatot kinjaitól gyorsan megszabadítsa. De a vaddisznó lökött rajta egyet, úgy, hogy a gróf alája került. Az állat most megtámadta és csak vastag téli kabájának köszönheti a gróf, hogy sértetlen maradt.

Inkey József báró főrendiházi tag 72 éves korában meghalt marosberényi birtokán. Az elhunyt, fiával, Inkey István báróval együtt ezelőtt 5 évvel kapta a bárói rangot és akkor lett örökös tagjává a főrendiháznak is.

Martosi Fesztai Adolf, volt országgyűlési képviselő, január 26-án meghalt Bpsten.

Cserneki és tarkeői özvegy Dessewffy Jánosné, szül. nagyváradi és micskei Baranyi Amália január 29-én 70 éves korában elhunyt Nagyváradon.

Gróf Zichy Jenő országgyűlési képviselő Párisból, hol történeti tanulmányok céljából tartózkodott, szerdán hazaérkezett a fővárosba.

Ivánfi Ede piarista, aranymisés áldozópap és nyugalmazott gymnasiumi igazgatótanár január 28-án 77 éves korában Magyar-Óvárott meghalt.

Az ország két legelőkelőbb társasköre, a Nemzeti Kaszinó és Országos Kaszinó, vasárnap számolt be mult évi működéséről; az évi jelentés különösebb adatokat nem mutatott föl, de a közgyűlés nem volt érdekesség híjján, a mennyiben a Nemzeti Kaszinóba az igazgatóságnak mind a három tagja, az Országos Kaszinóban pedig báró Atzél Béla lemondott igazgató tisztéről, a kinek agilitása és előkelő izlése még inkább emelte a gentry-club előkelő színvonalát.

A király ajándékából tudvalevőleg szobrot emelnek Szent-Gellért püspöknek is. A természetes nagyságú minta már elkészült Jankovics Gyula szobrász várbazári műtermében, hol kedden megtekintette Dessewffy Sándor csanádi püspök, Szent-Gellért utódja a csanádi püspöki székhelyben. A főpap igen sikerültnek találta a mintát.

Tábori Róbertet, a kiváló író, súlyos csapás érte. Felesége, született Elek Jenny, ki maga is nagy sikerrel forgatta a tollat, kedden délután 38 éves korában múlt ki az élők sorából.

Szerkesztői üzenetek.

Sincó: Kegyed nagyon is türelmetlenkedik. Annyi most az elfoglaltságunk, hogy egyelőre nem tudunk mindenki kívánságának eleget tenni, de azon leszünk, hogy kérését mielőbb teljesítsük. A megkívánt számot majd annak idején a legnagyobb készséggel beküldjük.

W. Etelka kisasszonynak: Versét ez idő szerint nem közölhetjük. Kegyed — úgy látszik — a himző ramája mellett még verseléssel is szórakozik s csak luxusként úzi a verselés sportját. A mi utóvégre nem nagy baj, mert ha hivatásszerűen verselne és ilyen »faragványokat« produkálna, mint a most hozzánk beküldöttet, akkor bizonyára nem volna boldog a magyar. Láss a szőke Malvina barátnője is ír »verszeteket«, de ezek — még rosszabbak. Csak egyben különböznek az önök versei; míg ön a természet örök szépségén ábrándozik, addig a Malvina barátnője a doktorkájáról zengedez. Ez utóbbi mindenesetre többet ér! Szívélyes üdvözet!

Kiadóhivatali értesítés.

Tisztelettel tudatjuk olvasóközönségünkkel, hogy mindazok, kik lapunk folyó évi számaint megtartották, előfizetőinknek tekintjük. Kérjük tehát őket, hogy az esedékes előfizetést mielőbb beküldeni sziveskedjenek, annál is inkább, mivel nálunk a folyó lapszámokból ingyenes példányok nem adatnak.

A HÖLGYVILÁG FIGYELMÉBE!

Azon hölgyek, a kik az elegáns öltözékre súlyt fektetnek; ne mellőzzék a főkelléket:

a kitűnő szabású vállfűzöt,

a mely az alaknak, tetszetős és kecses formát kölcsönöz, forduljanak tehát ezért

GYOVAY VILMA

vállfűző üzletéhez

Budapest, IV., Egyetem-utca 9. szám alá,

hol a megrendelések
gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

Köhögés,

rekedtség és elnyálkásodás ellen legjobb hatású szer a
RÉTHY-féle

PEMETEFÜ-CZUKORKA,

mely ezen bajokat gyorsan megszünteti. Kapható minden gyógyszerertárban. Egy doboz ára 30 kr. 5 dobozzal 1 frt 50 krért bérmentve küld

Réthy Béla, gyógyszerész, Békés-Csabán.